GENÇOSMAN DENİZCİ

FORMÜLÜN PEŞİNDE

POLİSİYE ROMAN

3. BASKI

Hayat

FORMÜLÜN PEŞİNDE

© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-223-5

Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 616
Hayat Edebiyat : 73
Kitabın Adı : Formülün Peşinde
Yazarı : Gençosman Denizci
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak-İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi : Ankara, 2025
Baskı ve Cilt : Ertem Basım
Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

FORMÜLÜN PEŞİNDE

GENÇOSMAN DENİZCİ

POLİSİYE ROMAN

Hayat

Gençosman Denizci

1964 yılında Rize'de doğan yazar, ilk, orta ve liseyi doğduğu şehirde okudu. 1993 yılında Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. 1992 yılından beri İstanbul'da yaşayan yazarın asıl mesleği, Serbest Muhasebecilik Mali Müşavirlik ve Bağımsız Denetçilik olup, maliyet muhasebesi uzmanıdır.
Amatör olarak şiirle de uğraşan yazar, evli ve üç çocuk babasıdır.

Instagram: @gencosman_denizci
Facebook: www.facebook.com/polisiye.gencosmandenizci

1

Balıkçının kısmeti!

Rast gele…

Hemen her gün olduğu üzere Salı günü de erkenden yola koyulmuştu yaşlı adam. Üsküdar meydandaki duraktan Beykoz'a hareket edecek otobüsün ilk seferine elinde balık oltası, omzunda çantasıyla binmişti. Yer yer keskin virajlı sekiz kilometrelik sahil hattını yirmi dakikada kat edip, Boğaz'ın şirin semti Kandilli durağına yanaşan otobüsten inerken, "Hayırlı işler Şoför Bey!" demeyi ihmal etmemişti.

Adamın mecalsizliği, vücudunu taşıyıp taşımamakta kararsız kalan yılların yorgunu titrek bacaklarının hâlinden belli oluyordu. Vapur iskelesine doğru yürüyüp sağ tarafta kalan parkın girişindeki yeşil renkli banklardan birine oturduğunda nefes nefese kalmıştı. Ama yine de azıcık soluklanmanın ardından, defalarca denemiş olmasına rağmen bir türlü bırakamadığı sigara denen illeti yakıp tüttürme inadından vazgeçecek gibi durmuyordu. Uzmanların, 'dumanında ölüm var' diye bas bas bağırdığı zehri ciğerlerine daha ilk çekişinde, dakikalar süren öksürük krizine tutulması artık sıradan bir haldi onun için. Henüz yarısına bile gelemeden kısılmış ve çatallaşmış sesiyle, "Hay zıkkım olasıca meret!" diye söylendiği sigarayı, dumandan sararmış parmaklarının arasında kıstırıp denize fırlatma-

dı. Ayağının altında ezip söndürdükten sonra yandaki boyalı metal çöp kutusuna atarken, "Vücudumuza olmasa da çevreye karşı duyarlı olalım bari." diye düşünmüş olması muhtemeldi.

Oltasına takılı misinayı, ucundaki kurşunuyla birlikte havanın aydınlanmaya durduğu şafak vaktinde boğazın derin sularına gömmek üzere sallayacaktı ki iskelenin üç dört metre açığında, deniz yüzeyinde büyükçe bir karartı fark etti! Yaşlanmasına yaşlanmıştı ama gözlerinin uzağı yine de fena görmediğine inanıyordu. Alışkın olmadığı bu durumu anlamlandırabilmek için iskeleye doğru ağır ağır yürümeye başladı ama daha birkaç adım atmıştı ki donakaldı!

Gördüğü karartının ne olduğunu anlamasıyla elindeki oltasını yere bırakıp fi tarihinden kalma cep telefonuna sarılması, ihtiyar vücudundan beklenmeyecek çeviklikte bir hareketti doğrusu. Boynundan aşağıya sarkıttığı yakın gözlüğünü takıp sadece üç tuşa basarken, biraz yaşlılıktan biraz da korkudan olsa gerek titreyen parmaklarına hâkim olamıyordu. Bakışları denizin yüzeyine odaklanmışken kulağına gelen, "155 Polis ihbar hattı." hitabını duymamış gibiydi. Karşı taraftaki bir kez daha, "Polis imdat, buyurun." dedi.

"Alo."

"Evet, sizi dinliyorum."

"Memur Bey, Kandilli İskelesi'nin yanı başında, denizde bir ceset var!"

2

İngiltere'den dönüş

İki gün önce…

Pazar saat 20.00'da Londra'dan kalkan uçak, yaklaşık iki buçuk saatlik uçuşun ardından 22.25'te İstanbul'a inmişti. Normalde iki saat sürmesi gereken yolculuk, uçağın, Atatürk Havalimanı'ndaki yoğun hava trafiği yüzünden İstanbul semalarında yirmi beş dakika turlamasından dolayı uzamıştı. Yolcuların, daha uçak havada dönüp dururken homurdanmalarının, hosteslere tepki göstermelerinin bir sebebi de İngiltere'de beklerken yaşamış oldukları eziyetten kaynaklanıyordu.

Söz konusu havalimanının yenilenmesi gereken ısıtma, soğutma, havalandırma sisteminin iç hatlar bölümündeki çalışmasını bitiren firma, dış hatlar için hazırlık yapıyordu… Özellikle 'yurt dışı gidiş' yolcularının chek-in ve son kontrollerinin yapıldığı geniş alan ile 'yurt dışı geliş' bagaj bekleme alanları, çalışma hazırlıklarından dolayı geçici olarak daraltılmıştı. İlgili yerlerde bazen meydana gelen uzun kuyruklar, yolcularla görevliler arasında ister istemez sorunlara yol açıyordu.

Üç günlük seyahatin ardından yurda dönen Doktor Sadullah Gümüştekin de aynı uçaktaydı. Lacivert valizine uzandığında, pullu balıkları andıran birbirine geçmeli siyah bant dördüncü turunu tamamlamak üzereydi.

Terminalinden çıkıp otoparka yürürken Profesörü aradı:

"Merhaba Hocam."

"Merhaba Sadullah, döndün mü?"

"Evet, şimdi havaalanından ayrılıp eve geçeceğim. Yolculuk bayağı yorucuydu, iyi bir dinlenmeye ihtiyacım var."

"Yarın geceki toplantıyı unutma sakın!"

"Merak etmeyin, unutmam."

"Görüşmek üzere o halde."

Ödeme noktasına giderek seksen lira tutan otopark ücretini ödeyip bir kat aşağıya indi. Yurtdışına çıkarken E34 numaralı bölmede park ettiği 2015 model, kırmızı, iki kapılı lüks otomobiline bindikten on beş dakikada sonra otobana çıktı. Genelde bu saatlerde Avrupa yakasından Anadolu'ya geçişlerde TEM'deki yoğunluk had safhada olurdu ancak bu akşam ne hikmetse rahat sayılabilecek bir trafikte ilerliyordu. O sırada yurtdışından arayan birisiyle yaptığı beş dakikalık görüşmenin ardından süratini bir anda artırdı. Öyle ki, Gaziosmanpaşa tabelasını geride bıraktığında, eskiden beri sahip olduğu hız tutkusuna yenik düşen genç doktorun, aracının hız kadranındaki ibre iki üç dakika boyunca 180'den aşağı inmemişti.

Osmanlı Padişahı Fatih Sultan Mehmet'in hocası olan ve İstanbul'un fethine manevi katkılarıyla tanınan, büyük âlim Akşemseddin'in adını taşıyan viyadüğü geride bıraktığında saat 23.45 olmuştu. Kavacık yazan tabelayı takip ederek, annesiyle yalnız yaşadıkları eve doğru ilerlerken kafasının içinde âdeta şimşekler çakıyordu! Boğaz sırtlarında küçük bir bahçe içindeki evlerine yüz metre kala arabasını yolun sağına yanaştırıp vitesi boşa aldı. El frenini sertçe çekip sol ön camı açtı ve şoför koltuğunu yatırırken vücudunu da koltukla birlikte arkaya doğru saldı. İçeriye dolan serin boğaz havasına aldırmadan bir süre gözleri kapalı, yatar vaziyette arabada kalan Sadullah Gümüştekin, özellikle bu sabah İngiltere'deki dostlarının anlattıklarını düşünüp durdu.

3

Asayiş Şube Müdürlüğünde

İstanbul Emniyet Müdürlüğü Cinayet Büro Amiri Başkomiser Fatih Korkmaz ile yardımcısı Komiser Ahmet Kılıç, yoğun geçen bugünkü mesailerinin ardından Gayrettepe'deki Asayiş Şube Müdürlüğü'nden çıkıyorlardı. Kapıda rastladıkları Şube Müdürü Murat Reis'le sohbeti koyulaştırdıklarında söz dönüp dolaşıp, başlarından geçen o ilginç olaya gelmişti:

"Ne gündü be çocuklar!"

"Sormayın müdürüm. Elimiz ayağımız birbirine dolanmıştı." dedi Fatih.

"Şimdi benim için âdeta bir iyilik meleği olan Aysel Hemşire'nin o günkü haberiyle yüreğim ağzıma gelmişti amirim." diye söze girdi Ahmet.

Bundan iki ay önce Komiser Ahmet'in sevdiği kız olan Eylül'ü ailesinden istemek için üçü birden aynı araçla yola çıkarak İstanbul'un bir semtinden diğerine gidiyorlardı ki seyir halinde gelen bir telefonla Ahmet'in beti benzi atmıştı. Hemşirenin, Sakarya Devlet Hastanesi'nden aradığını ve trafik kazası geçiren genç bir kızla orta yaşlardaki adamın yaralı olarak acil servise getirildiğini söylemesiyle başından aşağıya kaynar sular dökülmüştü adeta. Aysel Turan'ın, 'Kızın telefonundaki rehberin ilk sırasında büyük harflerle 'AH-

MET' yazdığı için bu numarayı tuşladım." demesiyle bir kez daha yıkılmıştı genç Komiser.

Portatif çakar lambayı aracın üzerine yerleştirip süratle Sakarya'nın yolunu tuttuklarında, direksiyondaki Başkomiser Fatih bir yandan arkadaşını teskin etmeye çalışmış, diğer yandan da hiç sevmediği halde zaman zaman emniyet şeridini işgal etmek zorunda kalmıştı.

Hastaneye ulaştıklarında, kafa travması geçiren Eylül'ün iki kaburga kemiği ve sol kolunun da kırıldığı bilgisini almışlardı ancak babasının durumu çok daha ağırdı. Vücudunun çeşitli yerlerinde tam yedi kırık tespit edilmiş olmasından başka, kaza esnasında dalağı da patlayan Kasım Beye çok acil sıfır grubu RH negatif kan verilmesi gerekiyordu. Bereket versin ki Başkomiser Fatih Korkmaz'ın kan grubu, diğerlerine nazaran daha az ve zor bulunan söz konusu gurupla aynıydı da hemen oracıkta kendisinden bir ünite alınıp verilmişti yaralı adama.

4

Sır dolu bir gün

Günü kâh dinlenerek kâh spor yaparak geçiren Sadullah Gümüştekin, bahçede kurulu tek potalı mini sahada stres attıktan sonra duşa girdiğinde bile İngilizlerin dün anlattıkları aklından bir türlü çıkmamıştı.

19.30'da evden çıkan adam, arabasının kapısını açmadan derin bir nefes alma ihtiyacı hissetti. Ciğerlerine dolan mis gibi bahar havasının etkisiyle kendini toparlayıp şoför koltuğuna oturunca, marşa basmadan önce Profesörün cebini tuşladı:

"İyi akşamlar Hocam. Eğer çıkmadıysanız uğrayıp sizi alabilirim, demek için aramıştım. Birlikte yemek yer, toplantıya öyle geçeriz."

"Halletmem gereken bir mesele var Sadullah, ben sonra geleceğim."

"Siz bilirsiniz efendim." diyen Doktor, akşam yemeği için arabasının yönünü Kanlıca sahile doğru çevirdi.

Restoranın cam kenarındaki masalarından birine oturup yarım kâse çorba, peşinden somon balığı ve yanında mevsim salatası siparişi veren Sadullah Gümüştekin, bir şişe maden suyunun da balık tabağıyla birlikte servis edilmesini rica etti.

Dün akşamdan beri süre gelen düşünceli hali, Boğaz'ın eşsiz manzarası eşliğinde aheste yediği yemek esnasında da hiç değişmemişti.

Ücreti kapıya yakın kasada nakit ödeyip saat 20.30'da restorandan ayrıldı.

5

Kanlıca'daki trafik kazası

Akşam 20.00'de Kanlıca sırtlarındaki villasından aceleyle çıkmış olacak ki direksiyon başındayken ciddi bir hata yapmış, beyaz lüks aracına binerken arka koltuğun üzerine fırlattığı çantasına uzanmak istemişti. Seyir halinde tehlikeli sayılabilecek bu hareketi yaptığı sırada sahile doğru inen dik yokuşu geride bırakmak üzereydi. Her akşam düzenli olarak kullandığı ilacı bittiği ve gün içerisinde de almayı unuttuğu için mutlaka bir eczaneye uğraması gerektiğinden, telefonundaki mobil uygulamaya tıklayıp bölgedeki nöbetçi eczaneleri sıralamak istedi. Sağ elinin zarif başparmağı büyük ekrandaki ilgili kutucuğa erişemediğinden, direksiyonu tutan diğer elinin işaret parmağını devreye soktuğu anda, deyim yerindeyse film kopmuştu!

Yolun hemen sağındaki ilkokulun köşesinde aracın kontrolünü kaybeden sürücünün, okulun biraz aşağısındaki binanın duvarına bindirmek üzereyken fren pedalına dibine kadar basması, sadece çarpmanın şiddetini biraz olsun hafifletmişti. Kaza esnasında göğüs kısmının direksiyon simidine sertçe çarpıp darbe almasının en büyük sebebi hiç kuşkusuz, emniyet kemerinin takılı olmamasıydı!

Yakındaki okulun tarih öğretmenliği görevini de deruhte eden Müdür Yasin Çalışkan, bugün yaptığı sınavın cevap kâğıtlarının değerlendirmesini ancak bitirebilmişti. Toparlanıp çıkmak üzereyken, üst kattaki odasının yarı açık penceresinden önce acı fren sesini,

hemen ardından da şiddetli gürültüyü duymasıyla koltuğundan doğrulması bir olmuştu. Camdan dışarıya baktığında, okulun aşağısındaki binanın duvarına çarpan otomobili gören Müdür, masanın üzerindeki yarı açık evrak çantasını ve öğrencilerin yazılı kâğıtlarını öylece bırakarak hiç düşünmeden odasından fırladı. Bir dakikada aşağıya inip bahçe kapısından çıkan genç adam kaza mahalline yöneldiğinde, kendisinin referansıyla yakındaki işyerinde sekiz ay önce göreve başlamış olan güvenlikçi de oraya varmak üzereydi.

Koşarken belindeki 7.65 mm çapındaki tabancanın düşmemesine dikkat eden güvenlik görevlisi kaza yapan aracın yanına geldiğinde, şok geçirir hâlde bulduğu yaralıya müdahale etmeden önce kendi montunu çıkarıp birkaç defa katladı. Daha önce katılmış olduğu trafik konulu bir eğitim seminerinde, yaralanmalı kazalarda yaralıların özellikle boyun kısımlarına çok dikkat edilmesi gerektiğini öğrenmişti. Bu gibi durumlarda boyun zedelenmelerinin tüm vücudu felç etme riski bulunduğundan, uzman ekipler kaza mahalline gelinceye kadar yaralılara gelişigüzel müdahale edilmemesi gerektiği hususu aklından hiç çıkmamıştı gencin. Montu gayet nahif hareketlerle sürücünün boynunun arkasına yerleştirirken, aracın arka koltuğuyla sağ ön koltuğunun arasına düşmüş, ağzı açık çantaya takıldı gözü! Belki de üç dört aylık maaşına denk gelecek kadar yüklüce para, hem de Amerikan doları paspasın üzerine doğru kaymıştı…

Okul Müdürü kaza yerine varır varmaz, "Durumu nasıl Remzi?" diye sordu.

"Hareket edebiliyor, Yasin Bey."

Kazayı hafif sıyrıklarla atlatan şahıs birkaç dakika sonra arabasından inmiş, akşam akşam yaşadığı şokun etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Aracın duvara çarpan kısmına bakmak için hareketlendiğinde sendeleyip düşecek gibi olunca, okul müdürü Yasin Çalışkan imdadına yetişip kolundan yakalayıverdi:

"Hemen hareket etmeseydiniz. Ambulans çağırmamızı ister misiniz?"

"Yok, iyiyim. Biraz başım döndü. Azıcık dinlensem geçer."

"Siz bilirsiniz ama ciddi bir kaza atlattınız. Bakın arabanın önü haşat olmuş."

"Haklısınız."

Çarpma esnasında elinden fırlayan telefonunu otomobilin sağ ön koltuğunun altında buldu. Bir yerleri aramak istiyordu ama titreyen ellerine hâkim olamadığı için telefonu güvenlik görevlisine uzattı:

"Zahmet olmazsa bir çekici çağırır mısın delikanlı?"

Çantasını arabasından alıp omzuna atan ellili yaşlardaki kadın, iki genç adama yardımlarından dolayı teşekkür edip çekicinin gelmesini beklemeden olay mahallinden ayrılmak istedi:

"Acelem var beyler, hemen gitmem gerekiyor. Çekiciye gerekli bilgileri verdim…" diyerek, soğuk bir Nisan akşamının geceye evrildiği zaman diliminde yürümeye başladıktan kısa bir süre sonra gözden kayboldu.

Kadının tuhaf hareketlerini kazanın şokuna yoran okul müdürü yanındakine dönerek, "Nasıl oldu Remzi, sen gördün mü?" diye sordu.

"Görmedim efendim ama çarpma sesini duyar duymaz kulübeden fırlayıp buraya geldim."

"İçime dert oldu şimdi. Öyle bir başına bırakmasa mıydık acaba?"

"Doğru söylüyorsunuz. Bu arada siz de fark ettiniz mi?"

"Neyi?"

"Telefonun ışığını kadının yüzüne tutunca bir şey dikkatimi çekti."

"Alnının kenarından kan sızıyordu, ondan mı bahsediyorsun?"

"Hayır. Çenesinde ve boğazında morluklar vardı!"

"Sende de ne göz varmış be Remzi! Çarpma esnasında meydana gelmiş olamaz mı?"

"Sanki önceden oluşmuş gibiydi."

"İlginç!"

"Neyse, bakın ne diyeceğim Yasin Bey... Birazdan çekici gelir; siz burada aracın başında bekleseniz nasıl olur?"

"Sen nereye?"

"Ben kadını merak ettim. Belki bir yardımım dokunur, peşinden gideceğim." diye hareketlenmesinin üzerinden henüz bir dakika bile geçmemişti ki kaldırımda karşılaştığı ve uzun süre görmediği eski bir tanıdığıyla tokalaşıp kucaklaştı.

*

Arkadaşıyla sohbete dalan Remzi oradan ayrıldıktan sonra, kadının geldiği istikametteki dik yokuşun başında, karanlıkta uzun farları yanan başka bir araç belirdi. Yirmi beş metre kadar uzağında duran koyu renkli bu araçtan inen iki adamın, hızlı adımlarla kendisine doğru yaklaştığını gören müdür, korkup tedirgin olmuştu. Akşamın bu vaktinde Boğaz'da, sahibini bile tanımadığı lüks otomobil için çekici beklemenin doğru bir hareket olup olmadığını düşündü.

Takım elbiseli adamlardan biri doğruca kadının arabasına yönelirken diğeri de müdürün karşısına dikilip, "Nerede?" diye sordu.

Yasin Çalışkan duruma bir anlam veremedi:

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum?"

"Soru sorma da cevap ver. Kadın nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Niye arıyorsunuz ki onu?"

"Sana, soru sorma dedim." diye hiddetlenen adam, Yasin'i elinin tersiyle kenara itip arkadaşının yanına geçti. Aracın içini didik didik arayan diğer adam, "Burada yok. Bagaja da bakalım." dedi.

Bir süre de bagajı inceleyen adamların, "Götürmüş." dediklerini

işiten okul müdürü, fırsattan istifade cep telefonuna davrandı. Sırtını gizemli şahıslara dönerek sahile doğru birkaç adım atmıştı ki ense köküne dayanan soğuk ve sert cisimden dolayı iliklerine kadar ürperdiğini hissetti!

Kulağına götürdüğü telefonu ani bir hareketle elinden alıp denize fırlatan adam, "Akıllı ol." dedi. "Seni de Boğaz'ın sularına gömmemi istemiyorsan yanlış bir hareket daha yapma sakın."

"Ne istiyorsunuz benden?"

"Son kez soruyorum; kadın nereye gitti?"

"Şu… şu tarafa." diyen Yasin Çalışkan, Çubuklu yönünü işaret ederek büyük bir risk almıştı aslında. Zira kadın tam ters yöne yürümüştü.

"Taksi mi çağırdınız?"

"Hayır, yaya olarak gitti."

"Ne zaman ayrıldı buradan?"

"Siz gelmeden biraz önce..."

"Fazla uzaklaşmamıştır o halde... Sen kimsin? Şoför mü, koruması mı?"

"İkisi de değil… Şuradaki okulun müdürüyüm."

"Okul müdürü mü? Burada ne işin var?"

"Yardıma gelmiştim."

Diğer adam çalışır vaziyette bıraktıkları araca doğru seri şekilde adımlarken, "Hadi artık, fazla oyalanma da yetişelim şu kadına." diye bağırınca beriki, "Bunu ne yapalım?" diye sordu.

*

"Geç oldu çocuklar." dedi Murat Reis. "Bugün yorucu bir gündü, sabah görüşürüz."

"İyi akşamlar müdürüm, Allah'a emanet olun." diye karşılık verdi Fatih.

Müdürlerinden ayrılıp kendi araçlarına yöneldiklerinde Ahmet'in heyecanı görülmeye değerdi:

"Eylül'ü yeniden istemeye gideriz değil mi, Başkomiserim?"

"Başka çaremiz mi var oğlum, elimiz mahkûm."

"Babası bu sefer verir mi dersin?"

"Verir verir, merak etme. Üstelik kızın babaannesi bizden yana gibi duruyor. Bedriye Hanım, maşallah Osmanlı kadını gibi."

"Doğru vallahi. Bedriye babaannenin değil sözü, bir bakışı bile müstakbel kayınpederin yelkenleri suya indirmesine yeter."

Fatih, yardımcısının sözünü kesmese aynı yöndeki muhabbetini, sıkboğaz eden sorularını dakikalarca dinlemek zorunda kalacağını biliyordu:

"Hadi bana eyvallah. Sen de evine git, yat dinlen artık. Bugün yeterince yorulduk."

"Haklısınız amirim. Hayırlı akşamlar."

*

Eve yaklaşırken, müdavimi olduğu köşedeki çiçekçiye girdiğinde tezgâhtaki mevsime özgü güzelim papatyalar Fatih'e göz kırpıyordu adeta:

"Gülhan, şunlardan bir demet yapıver bana kızım."

"Hemen."

"Yalnız mısın, Dilay?"

"Markete gitmişti; hah, geliyor işte."

"Bir demet daha hazırlar mısın?"

Yanına yaklaşan diğer kız, "Hayırdır abi!" dedi. "Sen hep tek demet alırdın?"

"Biri Öykü'ye, diğeri de annemize Dilay. Biliyorsunuz çocuklar, kayınvalide ağır bir ameliyat geçirdi. Uzun süredir de bizde kalıyor."

"Bilmez miyiz, tekrar geçmiş olsun."

6

Plazadaki telaşe

İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Farmakoloji Anabilim Dalı Başkan Yardımcısı Prof. Dr. Gülçin Arıcı, bu geceki toplantının onur konuğuydu. Levent'teki lüks plazanın on ikinci katında yer alan geniş ofisteki tüm hazırlıklar tamam sayılırdı. Toplantıyı tertipleyen, ülkemizin büyük üretici firmalarından Avicenna Şifa İlaç Fabrikası'nın sahibi Tuna Derman'dı.

Babasının, "Artık yoruldum kızım. İşleri sen devral." türündeki ısrarlarına fazla dayanamayan genç kadın, kocası ile yaşadığı Almanya'dan Türkiye'ye dönerek fabrikanın tüm yükünü omuzlarına almıştı. Yönetiminin başına geçtiği şirketi daha da büyütmüş, ülkemizin önde gelen sanayi kuruluşları arasında ilk sıralara kadar yükseltmişti.

Şirketin CEO'su Dr. Fikret Akan'a seslenip, "Evladım." dedi. "Profesörle yardımcısını ara istersen. Gerekirse şoförü gönderip aldıralım."

"Tamam."

"Ben de Eczacı Zehra ile Asuman'ı arayayım. Bakalım neredelermiş?"

Fikret az sonra, "Profesörle görüştüm efendim." dedi. "Talihsiz bir gelişme olmuş."

"Hayırdır!"

"Evden çıktıktan sonra aracıyla Kanlıca'da kaza yapmış."

"Kaza mı yapmış? Kendisine bir şey olmamıştır inşallah."

"İyiymiş. Ama söylediğine göre araç kullanılacak halde değilmiş."

"E, ne duruyorsun evladım? Şoföre söyle gidip alsın hemen."

"Tamam." diyen Dr. Fikret, şirketin şoförü Haydar'ı çağırıp Profesörün numarasını ve şu anki konumunun tarifini verdi.

Tuna Hanım bu sefer, "Yardımcısına ulaşabildin mi?" diye sordu.

"Evet, görüştüm. Gelecekmiş."

"Peki, tamam." diyen kadın, İstanbul Başakşehir'de oturan ve aynı bölgede işyeri olan eczacıyı aradı:

"Yolda mısınız Zehra Hanım?"

"Evden ancak çıkabildim. Ama navigasyona bakıyorum da Başakşehir civarında ve TEM'de trafik çok yoğun. İki saatten önce Levent'te olamam sanıyorum."

"Bekleriz."

"Diğer katılımcılardan ne haber?"

"Herkesin haberi var ama yine de tek tek arıyoruz."

Eczacı Zehra Bayram'dan, yetişmeye çalışacağı teyidini aldıktan sonra, kanser tedavisi konusunda uzman olan Doç. Dr. arkadaşının cebini tuşladı:

"İyi akşamlar Asuman, seni bekliyoruz."

"Beykoz Devlet Hastanesi'nde bir seminerim vardı, toparlanıp çıkıyorum hemen."

*

Çubuklu'ya doğru ikinci viteste seyir halinde olan koyu renkli otomobilin direksiyonundaki adam, "Nerede bu kadın?" diye hiddetlendi. "Etraf da bayağı karanlık, umarım gözümüzden kaçırmamışızdır."

"Sanmıyorum ama sen yine de az yavaş sür." dedi, yan koltukta oturan.

"Bu kadar uzaklaşmış olamaz!"

"Haklısın galiba."

Biraz daha gidince, "Yeter, geri dönüyoruz." dedi sürücü koltuğundaki. Diğeri, "Kadını bulamadan dönersek patronun bizi canlı canlı duvara çivileyeceğini biliyorsun değil mi?" diye karşılık verdi.

"Uzun etme. Bence Kanlıca'ya doğru gitti. Müdür bozuntusu da aklınca oyun oynadı bizimle."

Yaklaşık beş dakikadır ters istikamete giden araç ani bir manevrayla geri döndü. Karanlıkta pürdikkat yolun kenarlarına odaklanan şoför ve yanındaki, sağlı sollu kaldırımlarda yürüyen az sayıdaki insanların yüzlerini seçmeye çalışıyordu.

*

Sahil boyunca yürüyen kadın, yoldan geçen bir taksiye el etmiş fakat durduramamıştı. "Taksi durağına az kaldı sayılır." diye mırıldanırken arka tarafından yaklaşan bir çift ayak sesi duydu. Tek tük araçların geçtiği yolun karşı kaldırımında da orta yaşlardaki bir çift, ters yöne doğru kol kola yürüyordu. Ayak seslerinin her geçen saniye daha da belirginleştiğini hissedince, "Yoksa evham mı ediyorum? Belki de yanımdan geçip gidecek." dedi içinden. Adımlarını hızlandırmaya çalışsa da ayağındaki rahatsız edici ayakkabıların azizliğine uğruyordu:

"Ne diye yüksek topuklu ayakkabı giyersin ki?" diye söylendi.

Yürürken göz ucuyla dahi olsa arkasına bakmaya korkan kızıl saçlı kadın, "Bu şekilde daha fazla ne kadar gidebilirim ki?" düşüncesiyle elini, fermuarını araladığı çantasına sokup telefonunu çıkardı.

Şu an içinde bulunduğu durumu düşününce, duymak istediği ses nihayet kulağına gelmişti ama iş işten geçmiş sayılırdı. Çünkü

"155 polis imdat." diyen sesin gelmesiyle kesilmesi bir olmuştu. Sonrasında ise, "Alo, alo, alo!" diye nafile nefes tüketmesi, şarjı biten akıllı meretin hiç umurunda değildi sanki.

Adım atmaya devam ederken, hızlı yürümesine mani olan ayakkabılarını çıkarmaya kalkıştığında tökezleyip yere düştü. Hemen toparlanıp ayağa kalktığında ince bir sızı hissettiği sağ diz kapağı kanıyordu. Hafif aksayarak yürümeye, hatta koşmaya çalışınca arkasındaki de hızını arttırdı. Yaz aylarında cıvıl cıvıl olan sahil şeridinde şimdi in cin top oynuyordu adeta. Kapı ve pencereleri kapalı milyonlarca dolarlık birkaç yalıyı geride bırakıp elli metre kadar gitmişti ki tıknefes kaldı. Geçirdiği kaza esnasında göğsüne aldığı darbe doya doya soluklanma isteğini yarıda kesiyor, her nefes alma teşebbüsünde şiddetli bir ağrı sanki bir bıçak gibi göğsünün tam ortasına saplanıyordu. Artık bir adım bile atacak dermanı kalmayan zavallı kadın durup yere doğru eğilirken avuçlarını diz kapaklarına dayamak zorunda kaldı. On beş saniye öylece kaldıktan sonra yeniden doğrulup yoluna devam etmek istediğinde, bu beyhude çabasının bir işe yaramayacağını anlamış olacak ki ayaza aldırmadan yere çömelip oturdu. İyice kararan havada Ay'a nazire edercesine, ışığı Boğaz'ın kıyısında küçük yakamozlar yapan lamba direğini sırtına yastık eyleyip başını ayak seslerinin geldiği yöne doğru çevirdi.

Yüzündeki korkuyla karışık hayret duygusu da doruk noktasına ulaşan kadın, karanlıktan gelenin sesiyle yıkılmıştı adeta:

"Çantayı ver!"

*

Toplantı saati gelip çattığı, hatta yirmi dakika geçtiği halde masanın etrafında ilaç şirketi sahibinden ve CEO'sundan başka kimse yoktu! Profesör Gülçin Arıcı'yı almaya giden Haydar, Levent katılımından itibaren Fatih Sultan Mehmet köprüsü yoluna girmişti ama daha gişelere varamadan trafik felç olmuştu. Plazadan çıktıktan an-

cak bir buçuk saat sonra Kanlıca sahiline vardığında ise Fikret'i arayarak, "Tarif ettiğiniz yere geldim ama Profesör burada yok. Cebine de ulaşamıyorum." demişti.

Tuna Hanım, "Hay Allah! Görüyor musun Fikret, hiçbiri gelmedi." dediği anda Eczacı kapıdan içeri girdi:

"Umarım bir şey kaçırmamışımdır."

"Gel Zehra Hanım, gel! Hiçbir şeyi kaçırmış değilsin. Zira senden başka gelen giden de yok."

"Diğerleri nerede?"

Fikret, "Bekliyoruz." diyerek araya girdiğinde patronunun cebi çaldı:

"Alo. Şimdi geldim Tuna, asansöre binmek üzereyim. 12'nci kattı değil mi?"

"Evet."

Fikret Akan, Gülçin Hocayla Sadullah'ı yeniden ararken bir kez daha aralanan kapıda makyajsız, spor giyimli bir kadın belirdi kapıda.

"Geciktiğim için hepinizden özür diliyorum."

"Önemli değil Asumancığım." dedi Tuna. "Gel biraz soluklan istersen. Belli ki koşturmuşsun."

"Biraz öyle oldu. Lavabo ne taraftaydı?"

"Koridordan devam et, soldaki ikinci kapı."

Doç. Dr. Asuman Derin, on dakika sonra masanın kapıya yakın olan tarafına geçip oturdu:

"Anlaşılan geç kalan sadece ben değilim. Profesörle yardımcısını göremiyorum!"

"Henüz teşrif edemediler." diye hafif sitemkâr bir şekilde araya girdi şirketin CEO'su. "Kendilerine ulaşamıyoruz."

Profesörün telefonundan birkaç defa, "Aradığınız numaraya ulaşılamıyor…" diye başlayıp devam eden o rahatsız edici sesi işitmek zorunda kalan Fikret, Sadullah'ın cebini ikinci defa tuşladı. Bu sefer de beş kez çaldırmasına rağmen açmayan Profesörün yardımcısı, iki dakika sonra geri dönüş yaptı:

"Kusura bakmayın Fikret Bey, sesten duymamışım."

"Çok geciktiğiniz için merak ettik Sadullah Bey."

"Haklısınız ama tam köprü girişinde aracım bozuldu."

"Taksi çağırma imkânınız yok mu?"

"Üzgünüm… Burada taksi beklemeye kalksam ağaç olurum herhalde."

"Keşke haber verseydiniz, sizi aldırabilirdim."

"Arızayı kendim halledebilirim zannetmiştim."

"Şimdi ne yapacaksınız peki?"

"Çare yok, bir çekici çağıracağım artık. Bu arada, herkes geldi mi?"

"Siz ve Profesör hariç geldiler!"

7

Villanın kapısında beliren adam

Gece ilerleyen saatlerde kapı zili arka arkaya ve uzun uzun çaldığında oldukça şaşıran Gülşah, hanımının akşamüstü evden aceleyle çıkarken kendisine, "Geç gelirim, beni bekleme." dediğini çok iyi hatırlıyordu. Holün lambasını yakıp kapının yanındaki kameraya baktığında üzerinde koyu renk palto, başında siyaha çalan bere olan birinin dışarıda beklediğini gördü. İlkbahara rağmen hava ayaz olduğu için boynundaki atkıyla ağzını ve burnunu kapatacak şekilde yüzünü örten dışarıdaki şahsı tanıyamamıştı. Kameranın altındaki konuşma düğmesine basılı tutarak "Kim o?" diye seslendi genç kız.

Hafif boğuk bir sesle, "Benim." diye cevap verdi adam.

"Siz kimsiniz?"

"Atıf."

Hanımının kocasının gecenin bu vaktinde villaya niçin geldiğine pek anlam veremeyen Gülşah'ın kapıyı açıp açmamakta tereddüt etmesine sebep, çiftin neredeyse üç aydan beri ayrı yaşamaları ve bu süre zarfında adamın eve hiç uğramamış olmasıydı.

Evliliklerinin beşinci yılında Atıf'ın geçirdiği bir kaza neticesinde sağ ayağının kalıcı olarak sakat kalması ve o yıldan itibaren topallayarak yürümesi, eşine karşı alçaklık kompleksine girmesine neden olmuştu. O olaydan kısa süre sonra evliliklerinde sorunlar yaşamaya

başlayan karı kocanın aralarındaki şiddetli geçimsizliği, geniş sosyal çevrelerinde bilmeyen yoktu. Psikiyatr Atıf Arıcı, adeta uçan kuştan kıskandığı karısını sudan bahanelerle çıkardığı kavgalar esnasında darp ediyor; boğazını sıkıp morartıyor, hatta arada bir tokatlıyordu. Zengin olmak, profesör ve kariyer sahibi olmak nahif ruhlu kadınların, ruhu kararmış caniler tarafından şiddet görmesine engel olamıyordu maalesef.

Allah'ın emaneti olarak alıp evlendiği karısına karşı şiddet uygulamak, toplumumuzda aşina olduğumuz feci bir durumdu. Cennet bile ayaklarının altına serili annelerimize, genç kızlarımıza, kadınlarımıza; hor ve hakir davrananların, işkence edenlerin, o zarif varlıkların gönüllerini yaralayanların, incitenlerin ve nihayetinde öldürenlerin, Müslümanım diye geçinen sözde erkeklerin olması, bu milletin kanayan bir yarasıydı. Gün geçmiyor ki çevremizde, yazılı ve görsel basında 'kadına şiddet' konulu bir haber duymayalım, okumayalım, yaşamayalım… Elbisesinin söküğünü kendi diken, çocuklarının bakımında, ev işlerinde hanımına yardımcı olan, ah Efendim neredesin? Gel de gör halimizi!

Uzun yıllardır evli olmalarına rağmen bu dayanılmaz duruma sırf çocuklarının hatırına katlanan zavallı kadın, artık canına tak ettiğinden çok yakında kocasına boşanma davası açmayı düşünüyordu.

İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi mezuniyetinin ardından master yapmak için İngiltere'ye giden oğulları Kaan, babasının etkili dostları sayesinde merkezi Londra'da bulunan uluslararası bir finans şirketinde işe başlamıştı. Ancak, bohem hayatına düşkünlüğü sebebiyle kısa zamanda sıkılıp işten ayrılan genç, su gibi para harcamayı seven, gece kulüplerinin müdavimi, sık sık arkadaş değiştiren tiplerdendi. Oğullarının fuzuli ve aşırı masraflarına dayanmak, aylık gelirleri her ne kadar iyi olsa da annesiyle babasının bütçesini yine de sarsıyordu. Ancak bu duruma bir çare bulamadıkları gibi Kaan'ı Türkiye'ye dönmesi için bir türlü ikna da edemiyorlardı.

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin üçüncü sınıfında okuyan ve başarılı bir öğrenci olan kızları Nesrin ise abisine nazaran ailesine daha düşkündü. Annesinin, babasından gördüğü şiddeti bir türlü içine sindiremeyen genç kız, bazı hafta sonlarında fırsat bulup İstanbul'a gelirdi. Her geldiğinde de babasının karşısına dikilip hesap soruyor, adeta nefret kusuyordu adama. Atıf ise karısına karşı davranışlarının aksine, kızının bu bağırıp çağırmalarına pek ses çıkarmıyor, aldırış etmiyordu. Ne de olsa kızıydı ama hanımının da bir başkasının kızı olduğu gerçeğini göz ardı ediyordu.

Atıf'ın zile yeniden ama bu sefer daha uzun süreli basmasıyla çaresiz kalan Gülşah, "Tamam tamam, açıyorum." dedi.

Sonunda içeri girebilen adam atkı ve beresini çıkartırken oldukça kızgındı:

"Dışarısı buz gibi, ne diye bu kadar beklettin?"

"Özür dilerim efendim. Yüzünüz kapalıydı, sesiniz de tuhaf çıkınca tanıyamadım sizi."

"Hanım yok galiba?"

"Henüz gelmedi."

"Gece yarısı oldu!"

"Akşam evden ayrılırken ne zaman döneceğine dair bir şey söylemedi." diyen Gülşah'ın gözü adamın sol elinin üzerindeki kan lekesine takıldı:

"Elinize ne oldu Atıf Bey?"

"Önemli bir şey değil. Bahçe kapısından girerken demir telin ucuna takılıp sıyrıldı."

"Hemen temizleyip pansuman yapayım."

"Gerek yok, suyla yıkayınca geçer şimdi. Varsa bir tane yara bandı getirirsen iyi olur."

"Tabii." diyen kız, holdeki ecza dolabına yönelince Atıf da koridorun sonundaki banyoya gitmek yerine birkaç adım ötedeki mutfağa girdi. Ceketini çıkarmadan kollarını yukarıya sıyırıp lavabonun

musluğunu açtı ve yaralı elini suyun altına tuttu. Diğer eliyle musluğu kapatıp arkasını dönerken dirseği, akşamdan kaldığı belli olan, tezgâhın kenarındaki yıkanmamış tavanın sapına değince tava içindekilerle birlikte yere düştü. Dökülenleri toplamak için eğilirken, elinde oksijenli su şişesi, bir parça pamuk ve birkaç tane yara bandı olan Gülşah mutfak kapısında belirdi:

"Ben hallederim, siz zahmet etmeyin."

"Bitti, topladım." diye karşılık verirken, yere eğilmiş olmasının etkisiyle kan beynine hücum etmişti sanki. Yüzü kıpkırmızı kesilen adam, tabakla birlikte keskin ekmek bıçağını da kavrayarak yerden doğruldu!

*

Komiser Ahmet'in sevdiği, dünyalar güzeli Eylüllerin evinde sevinçle karışık tatlı bir heyecan vardı bu akşam. Baba ile kızının geçirmiş oldukları trafik kazasının izleri hızla siliniyordu. Doktorun, dünkü tetkiklerinin ardından, "Birkaç haftaya ayağa kalkar." demesiyle ailenin morali adeta tavan yapmıştı.

Akşam yemeğinden sonra mis gibi Türk kahvesi eşliğindeki sohbet, dönüp dolaşıp Eylül'le Ahmet'in durumuna gelmişti yine. Hiç arzu edilmeyen o kaza güzel bir şeye daha vesile olmuş, baba Kasım'ın Ahmet'e bakış açısını olumlu yönde değiştirmişti. Görünen sert mizacına rağmen muzip bir kişiliğe de sahip olan Kasım Bey, kahvesinden son yudumu alırken hafiften sırıtıyordu:

"Biraz daha düşünmem lazım."

Eylül'ün annesi Sümeyye Hanım, "Neyi biraz daha düşünmen lazım?" diye bozulur gibi oldu.

"Kızı o polise verme konusunu…" diyecekti ki, babaanne Bedriye hiddetlenerek lafı oğlunun ağzına tıkıverdi:

"Bana bak, hasta masta dinlemem alırım şimdi seni ayağımın altına!"

"Kızma anne, şaka yaptım sadece."

"Sevenleri ayırmak doğru olmaz evladım." diye söze giren Eylül'ün anneannesi Fatma da Bedriye babaanneye destek çıktı. "Unutma ki damarlarında o gencin amirinin kanı dolaşıyor artık. Yani o da bir polis." diye takılmadan edemedi damadına.

Tüm bu konuşulanları, aralık duran mutfak kapısından dinleyen Eylül ve amca kızı Bediş, Kasım Beyin iki otoriter kadının karşısındaki süklüm püklüm haline kıs kıs gülüyorlardı. Eylül'den üç yaş büyük ve ilk torun olması hasebiyle babaannesinin ismi verilen ama ev halkının kendisini kısaca 'Bediş' diye çağırdığı kuzen, "Oh olsun amca." diye muzipçe söylendi. "Bu iş tamamdır Eylül."

"Son dakikada caymasın."

"Sanmam." dedi Bediş. "Amcam bu saatten sonra, bizim Osmanlı kadınları Bedriye sultanla Fatma sultanın sözlerinin üzerine söz söyleyemez artık."

*

Elindeki tavayla içindeki çatalı ve keskin ekmek bıçağını usulca tezgâhın üzerine bırakırken, "Burası bana çok boğucu geldi." dedi Atıf. "Salona geçelim mi?"

"Nasıl isterseniz." dedi genç kız.

Ayağının sonradan sakat kalmasını bir türlü kabullenemeyen Atıf Arıcı'nın, bir de yıllardır psikiyatrik hastalarının dertlerini dinleyip tedavilerine odaklanması kendisinin bazı iç sorunlar, ruhi bunalımlar yaşamasına sebep olmuştu. Karısına karşı tutum ve davranışlarına, onu darp etmesine, şiddet uygulamasına birçok kereler şahit olan Gülşah, gecenin bu vaktinde böyle biriyle evde tek başına kalmanın tedirginliğini yaşıyordu. Bugün zaten çok yorulan ve gözlerinden uyku akan kızcağız, adamın bir an önce evden çıkıp gitmesi için dua ediyordu.

Oksijenli suyla elini temizleyip yara bandını da yapıştırdıktan sonra, "İşte bu kadar." dedi. "Ben mutfağa geçiyorum."

İçerideki sıcaktan bunalan Atıf, pencere kenarındaki kanepeye oturmadan perdeyi çekerek, dışarıdaki ayaza aldırmadan camı ar-

dına kadar açtı. Alt kenarı yerden bir metre yükseklikteki camdan hafifçe sarkan adam, birkaç dakika derin nefes alıp verirken üşüdüğünü hissetti. Bahçedeki değişik ağaçlardan, çiçeklerden ve otlardan burnuna gelen mis gibi tabiat kokularıyla ciğerlerini bayram ettirdi. Bir süre sonra pencere kanadını üstüne örterken dört beş parmak kadar aralık kalmasına dikkat etti. Perdeyi yeniden çekip, kanepe yerine gül desenli berjer koltuğa kurulurken elindeki küçük tepsiyle Gülşah yeniden çıkageldi:

"Size ıhlamur getirdim Atıf Bey."

"Sağ olasın, içip kalkayım bari. Hanımdan ses seda yok. Vakit de epey geç oldu."

Atıf Arıcı evden ayrılır ayrılmaz arkasından ağır ve sağlam çelik kapıyı hemen üzerine kapatarak kilitledikten sonra anahtarı çıkarıp solundaki aynanın mermer rafına bıraktı. Dört haneli şifreyi girerek alarm mekanizmasını devreye sokan Gülşah, kendini güvene aldıktan sonra kapı üzerindeki mercekli gözetleme deliğinden bir süre dışarıyı gözetledi. Lambaların aydınlattığı doğal taş döşeli ışıklı bahçe yolundan uzaklaşırken durup etrafına bakınan adamın sanki onu göreceğini zannetti. Kenara çekilip sırtını kapıya dayadığında kalbinin hızla çarptığını hisseden kız, yarım dakika boyunca öylece durdu. Korka korka, yavaşça yaklaşıp gözünü deliğe tekrar dayadığında derin bir nefes aldı, çünkü Atıf orada yoktu.

Hızlıca üst kattaki odasına çıkan Gülşah, kapıyı üzerine çarptıktan sonra kilidi iki kere çevirip anahtarı çıkardı ve pantolonunun cebine soktu. Pencereyi de sıkı sıkıya kapatırken korkudan dışarıya bile bakamamıştı. Lambayı söndürüp üzerini değiştirdi. Komodinin üzerindeki telefonuna uzanıp açma tuşuna dokunduğunda, zifiri karanlıktaki oda aydınlanır gibi oldu. Cebini birkaç kez çaldırmasına rağmen ulaşamayınca, "Ah be Hanımım, neredesin? Keşke hiç gitmeseydin." dedikten sonra yatağa girdi.

*

Başlamadan biten toplantının ardından konuklar ile ev sahibi konumundaki Tuna ve Doktor Fikret de Levent'teki plazadan ayrılmak için hep birlikte büyük asansöre bindiler. Koca binanın giriş kapısında oradakilerle birkaç kelam daha eden Doç. Dr. Asuman Derin, izin isteyerek ayrıldığında trafik bu saatlerde bomboştu.

Konutu Başakşehir'de olan Eczacı Zehra Bayram ise Mecidiyeköy sapağından itibaren E-5 üzerinden Edirne istikametine yöneldiğinde arabasını gayet temkinli kullanıyordu.

Bakırköy Florya'daki villasının yolunu tutan patronu da gittikten sonra oradan en son ayrılan Fikret Akan oldu. Bu gece Sarıyer'de oturan annesinin evinde kalmayı düşünen genç Doktor biraz da sinirden olsa gerek, mavi renkli, iki kapılı spor arabasına atlayıp marşa bastığı gibi asfaltı ağlatmıştı adeta. Herkes ayrıldığında vakit gece yarısına yaklaşmış, saat 23.05 olmuştu.

*

Birkaç saat öncesine kadar gözlerinden uyku akmasına rağmen, akşam akşam yaşadığı korku yüzünden bir türlü uyuyamıyordu. Yatakta bir o yana bir bu yana dönüp duran Gülşah, gecenin ilerleyen dakikalarında dalar gibi olmuştu ancak bu sefer de tuvalete gitmek için kalkması gerekiyordu. Başucundaki abajurun düğmesine dokunduğunda odaya loş bir ışık hâkim oldu. Yatağın kenarına oturur vaziyette doğrularak terliklerini ayağına geçiren kız, duvara monteli asacaktaki sabahlığına uzandı. Yatmadan önce odasının kapısını kilitlediğini bir an için unuttuğunu, kapının kolunu kavradığında hatırladı. Sandığın üzerindeki pantolonunun cebinden anahtarı alarak kilit yuvasına soktu ve yavaşça çevirdi. 'Klik' diye çıkan çevirme sesinin ardından kapıyı açıp odadan çıktığında alt kata inen merdiven boşluğundan bir tıkırtı duydu! Atıf evdeyken kapıldığı korku, aradan geçen süre zarfında hafiflemiş olmasına rağmen şimdi duyduğu sesin ardından yeniden depreşmişti. Tekrar odaya dönüp kapıyı kilitlemek istedi ama tuvalet ihtiyacı dayanılmaz haldeydi. Karanlık

koridora adımını attığında elektrik düğmesine dokunmak yerine telefonunun ışığını yakmayı tercih etti.

Odasına girmek üzereydi ki alt kattan cılız bir ışık huzmesinin, merdiven korkuluklarının arasından yukarıya doğru süzdüğünü fark edince, "Gelmiş galiba." diye düşünüp biraz olsun rahatladığını hissetti. Üst kattaki koridorun lambasını yakıp merdiven boşluğuna doğru yürürken, "Gülçin Hanım." diye seslendi. Herhangi bir cevap alamayınca, "Odasına çıkarken ışığı açık mı bıraktı acaba?" diye söylendiği anda bir ses daha duyunca irkildi! Ahşap korkuluklara yaslanıp, üç metrekarelik boşluktan bakmaya çalıştı. Alt kata inmeye karar verince, gürültü yapmasın diye terlikleri ayağından çıkarıp orada bıraktı ve basamakları usul usul inmeye başladı. Merdivenlerin yarısına geldiğinde durup bir süre ortamı dinleyen Gülşah, hafifçe eğilerek tam karşısında kalan çelik kapıya baktığında kapalı olduğunu gördü.

Nedense evin içinde bir serinlik hissedenince açık mavi, saten sabahlığının önlerini kavuşturup doladığı kuşağına yarım fiyonk düğüm attı. Holden baktığında, "Tabii ya." dedi kendi kendine. Az önce dikkatini çeken ışığın kaynağı, Atıf Arıcı'yı yolcu ettikten sonra koşar adım odasına çıkarken söndürmeyi unuttuğu, salonun karşı köşesindeki yerden aydınlatmalı ayaklı lambaydı.

Vişneçürüğü rengindeki kalın perdenin kenarı, dışarıdan esen ama sert olmayan rüzgârdan dolayı hafif hafif sallanıyordu. "Hay Allah. Demek ki Atıf Bey hava almak için pencereyi açmış." diye söylendi. Cama yöneldiği sırada, durduğu noktaya göre sağ çaprazında kalan mutfaktan 'çıt' diye yeni bir ses işitince, put gibi kala kaldı!

Kalbi hızla atmaya başlayan genç kız artık ne pencereye doğru adım atabiliyor, ne de gerisin geriye merdivenlere dönmeye cesaret edebiliyordu. Gecenin bir vaktinde koca villada tek başına kalmaktan öyle çok korkuyordu ki mutfağa gitmek şöyle dursun, şu an yaslandığı duvarın dibinden başını çevirip arkasına bakmaya bile yü-

rek yetiremiyordu. En yakın komşunun iki yüz metre ötede olduğu evde başına bir hal gelse, atacağı çığlığı kimseciklerin duymayacağını çok iyi biliyordu. Bir an için polisi aramayı düşündü ama "'Çok korkuyorum, lütfen hemen gelin.' dersem gülerler bana herhalde." gibi gerekçelerle bu düşüncesinden vazgeçti.

Durduğu köşede bulunan tekli koltuğun önündeki terlikleri, seri bir hareketle eğilip aldı. Bütün cesaretini toplayıp loş koridora doğru, "Orada biri mi var?" diye seslenmesi boşunaydı yine. Sağ kolunu, dışa doğru yapacağı hamleden önce göğsünün üzerinden sol omuzuna yaklaştırıp iyice gerdirdi. Terliğin birini tüm gücüyle sanki hayali bir varlığa fırlatan kız, aynı anda duvarla arasında durduğu koltuğun yanına geçerek kendini sipere aldı ve hafifçe eğildi. Bir süre öylece durup bekledikten sonra, hayali düşman safından kendisine doğru herhangi bir hareketlenme olmadığını gözlemleyince sindiği yerden doğruldu. Diğer elindeki terliği de aynı yöne savurur savurmaz, aralık duran mutfak kapısının önünde parlayan bir çift göz belirdi!

Cam gibi parlayan gözlerin sahibi, gecenin bir vakti karnını doyurmak için açık bulduğu pencereden içeri girip mutfağın yolunu tutan, villanın bahçe müdavimi kedisinden başkası değildi.

Çok geçmeden davetsiz misafirin varlığını kanıksayan, hatta orada olmasından dolayı biraz olsun rahatlayıp kendine güven geldiğini hisseden genç kız, "Pist, seni gidi yaramaz seni. Gece gece ödümü kopardın be." diyerek kızgınlığını belirtti.

Karşısındaki iki ayaklı insan denen varlığın 'pist' sesine duyarlı kulaklarını dikleştiren hayvancağız aniden koşmaya başladı. Gülşah'ın uzağından salonun aralık duran penceresinin dibine kadar gidip bir sıçrayışla cama tırmandı ve kaçtı. Kedinin hemen ardından koşup pencereyi kapattığında, akşamdan beri karabasan gibi üzerine çöken korkulardan sıyrılmış, derin bir nefes almıştı artık.

Salonun ışığını söndürüp yukarı çıkmadan bir yudum su içmek için mutfağa yöneldiğinde saat ikiyi geçiyordu ve hanımından hâlâ ses seda yoktu. Mutfaktan içeri girip lambayı yaktıktan sonra tezgâhın üzerindeki, çeşm-i bülbül tarzı cam sürahinin kulpunu kavradı. Diğer elindeki telefonu ise hâlâ daha kulağındaydı ve beş altı kez çaldırmasına rağmen karşı taraftan açan olmamıştı. Kristal bardağı yarısına kadar su doldurup ağzına doğru götürürken, "Hiç bu kadar geç kalmazdı!" diye söylendi. Stor perdeleri yukarı çekili pencereden dışarıya bakmak için başını çevirdiğinde, daha iki yudum su içemediği bardağın elinden düşmesi ve seramik zemine çarpmasıyla tuzla buz olması bir olmuştu! Yere düşüp parçalanan bardaktan geriye kalan sivri uçlu keskin cam kırıkları kapının ardına kadar neredeyse mutfağın her yerine sıçrayıp yayılmıştı.

"Aman Allah'ım!"

Korkudan dona kalan kız, gece karanlığında dışarıyı seçememişti ama cama yansıyan; mutfak kapısının arkasına gizlenmeye çalışan karartıyı çok net görmüştü. Aniden dönüp kalçasını tezgâhın kenarına yaslarken telefonunu da yere düşüren Gülşah'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "İmdat!" diye çığlık atarken, "Kimsin sen? Ne istiyorsun?" dedi. Cevabı beklemeden hızla kaçmak için kapıya doğru hamle yaptığında sırtında müthiş bir acı hissetti. Henüz hayata doyamamış genç kızın dudaklarından fersiz, kısa ve tek bir kelime dökülmüştü sadece:

"Ah!"

8

Kandilli Vapur İskelesi

Bursa Emniyet'inden İstanbul'a atandığından beri yürüttüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Şube Amirliği görevinden ayrılmasının üzerinden daha henüz altı ay bile geçmemişti. Başkomiser Fatih'in bu görevdeyken en son çözüme kavuşturduğu, Erzincan'daki Aslı Güney olayından sonra teşkilatta fırtınalar kopmuştu. İstanbul, Erzurum, Konya, Ankara, Trabzon ve Erzincan şehirleri arasında adeta mekik dokuyan Fatih, canını dişine takarak bir haftada olayları açıklığa kavuşturmuştu. Cinayetleri aydınlattıktan, katili yakalayıp adalete teslim ettikten sonra uzun zamandır istediği Cinayet Büro Amirliği görevine atama beklerken, teşkilatta hiç kimsenin anlam veremediği bir şekilde açığa alınmış, adeta cezalandırılmıştı!

Neyse ki hakkında yürütülen soruşturmanın düzmece olduğu ve bir komploya kurban gittiği, Erzincan Cumhuriyet Savcısı olan dayısı Bünyamin Karaağaç'ın özel çabaları sonucu ortaya çıkmıştı. Cinayet Büro Amirliğine atandığında ise çocuklar gibi sevinen Başkomiser Fatih'i, yeni görevine başlar başlamaz masasında, yürekleri dağlayan bir cinayet dosyası bekliyordu.

Polis Akademisi'nden bugüne kadar kelle koltukta yaşadığı fırtınalı yıllardaki olayların hiçbirisi, genç mucit Erdoğan Bilgin olayı kadar sarsmamıştı kendisini. Adana ve Diyarbakır'da teröristlerle mücadele ettiği dönemlerde, hatta oradaki bir çatışma esnasında

ölümcül derecede yaralanıp haftalarca yatağa bağlı kalması bile Erdoğan'a oynanan oyunlar kadar ağır gelmemişti Fatih'e.

*

Salı sabahı Avcılar'daki evinden çıkıp E-5 karayoluna girdiğinde aracının dijital saati 07.35'i gösteriyordu. Şu günlerde kafasını, Müdürünün emekliliğine sayılı günler kalmış olması kurcalıyordu. Uzun yıllardır İstanbul Emniyet Müdürlüğü görevini başarıyla yürüten Salih Yazıcı, değerli bir yönetici olmanın yanı sıra baba gibi sevip saydığı eski bir dostu, dayısının da Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden sınıf arkadaşıydı. Teşkilattaki söylentilere göre yakın zamanda İstanbul'un yeni Emniyet Müdürü olmasına kesin gözüyle bakılan, İzmir Emniyet Müdürü Erol Şahinci de Salih Bey ile aynı üniversiteden, iki alt sınıftandı.

Fatih, trafiğe takılmadan yirmi dakika gibi kısa bir sürede Edirnekapı'ya kadar geldiğine şaşırmıştı doğrusu. Bir yandan radyodaki haberleri dinlerken diğer yandan telsiz konuşmalarına odaklanmıştı. Seksen kilometrelik hız sınırına riayet ederek Haliç Köprüsü'nün Sütlüce ayağını geride bırakmıştı ki, "Merkezden tüm birimlerin dikkatine…" anonsuyla dikkat kesildi. Gözünü yoldan ayırmayan Başkomiser, radyoyu kapatıp telsizin düğmesine dokundu ve sesi yükseltti. "... Kandilli sahilinde deniz polisinin bulduğu ve yüz kısmı ağır şekilde deforme olmuş bir kadına ait cesette ayrıca kurşun izine rastlanmıştır. En yakın ekiplerin olay mahalline intikal etmesi beklenmektedir."

Emniyette şube telsiz kodları farklı farklıdır. Cinayet büro ekiplerinin telsiz kodlarına gelen bilgiyi dinledikten sonra telefonun kulaklığını takıp rehberi ekrana çağırdı:

"Günaydın devrem. Deminki anonsu dinledin mi?"

"Günaydın devrem." diye mukabele etti, Üsküdar Emniyeti Asayiş Büro Amiri Başkomiser Ömür Durmaz. "Evet, dinledim. Biz de şu an olay yerine intikal halindeyiz."

"Ben merkeze uğramadan karşıya geleyim o zaman."

"Olur, bekleriz."

Gayrettepe'deki Asayiş Şube Müdürlüğü'ne gitme fikrini değiştirdi. Anlaşılan bugün mesaiye dairede değil de, Üsküdar ilçesine bağlı Kandilli sahilinde başlayacaktı. Mecidiyeköy'den itibaren Boğaziçi Köprüsü'nün trafiğine takılmamak için aracının çakar lambalarını yakıp -görev icabı- emniyet şeridine daldı. Köprüden önceki son çıkıştan sağa kıvrılarak geçidin altından Büyükdere Caddesi'ne, oradan da FSM Köprüsü istikametine yöneldi. Karşıya geçince ilk çıkıştan devam ederek, Osmanlı Padişahı III. Selim'in annesinin isminin verildiği Mihrişah Valide Sultan Caddesi'nin bitiminde sahil yoluna indi.

Telsizdeki anonsu duyduktan kırk beş dakika sonra olay yerine ulaşan Fatih, az sonra yardımcısının da Kandilli'ye geldiğini gördü:

"Erken damlamışsın Ahmet."

"Haberi duyduğumda Sarayburnu'ndan Eminönü'ne doğru seyir halindeydim. Sirkeci'den kalkan arabalı vapura tam hareket etmek üzereyken binip Harem'e geçmem, oradan da buraya ulaşmam elli dakikamı aldı."

Başkomiser Ömür'ün verdiği bilgiye göre deniz polisi saat 06.45 sıralarında Kandilli vapur iskelesi karşısında bir ceset olduğu ihbarı almıştı. Üzerinden kimlik çıkmayan cesedin kafa derisinin büyük bir kısmı saçlarıyla birlikte sıyrılmış, sol kulağı kopmuş, yüzü tanınmayacak halde parçalanmış ve denizde yüzüstü durur vaziyetteymiş. "Herhangi bir eşya çıkmamış mı üzerinden?" diye sordu Fatih.

"Giysilerinden başka bir şeyi yoktu Devrem." cevabını alınca deniz polisi amirine döndü:

"Kurşun izi neresindeymiş Serdar?"

"İşte şurada. Tam kalbinden girmiş Başkomiserim."

FORMÜLÜN PEŞİNDE

GENÇOSMAN DENİZCİ

İstanbul'da işlenen cinayetleri çözmek için kolları sıvayan korkusuz, cesur ve yaman bir polis şefi olan Başkomiser Fatih, yine inanılmaz efor sarf ediyor, akla-hayale gelmeyecek ipuçlarını birleştiriyor ve sonuca ulaşıyor.

Profesörün insanlık adına bulduğu müthiş formülün peşine düşen karanlık güçler...

Kaçırılan Türk gencini kurtarmak için İngiltere'ye giden Başkomiser Fatih'in, oradaki kadim dostu ve meslektaşı, Scotland Yard polis şefi Kevin'le birlikte nefes kesen operasyonunu okurken yerinizde duramayacaksınız.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 512235

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari